

Sygn. akt I C 2821/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO w SR Iwona Kizerwetter-Kramarz

Protokolant: Magdalena Grubek

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. G. (1)

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. Zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz R. G. (1) kwotę złotych 8376,67 (osiem tysięcy trzysta siedemdziesiąt sześć 67/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 29 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty.
2. Zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz R. G. (1) kwotę złotych (...),00 (tysiąc pięćset trzydzieści sześć) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt: I C 2821/13

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 28 sierpnia 2013 roku (data prezentaty) powód R. G. (2) – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika r. pr. I. W. (pełnomocnictwo – k. 10) wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 8.376,67 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 czerwca 2013 r. pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. (**pozew z załącznikami – k. 1 – 11**)

W dniu 5 września 2013 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał, aby pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. zapłacił powodowi A. M. kwotę 8.376,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.304,75 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. (**nakaz zapłaty – k. 12**)

W sprzeciwie od ww. nakazu zapłaty złożonym w dniu 7 października 2013 r. (data stempla pocztowego) pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika r. pr. M. G. (pełnomocnictwo – k. 15) - wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. (**sprzeciw z załącznikami – k. 13 – 21**)

Pismem złożonym w dniu 19 grudnia 2013 r. (data prezentaty) powód odniósł się zarzutów podniesionych w sprzeciwie pozwanego (**pismo – k. 28-32**).

Na rozprawie w dniu 28 marca 2014 roku nikt się nie stawił.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

R. G. (2) zgłosił (...) S.A. z siedzibą w W. (dalej (...)) szkodę majątkową polegającą na uszkodzeniu jego samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) w dniu 29 maja 2013 r. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC w (...). Zgłoszenie zostało zarejestrowane pod numerem (...) i w po zakończeniu postępowania likwidacyjnego R. G. (2) otrzymał kwotę 5.978,33 zł. (**bezsporne**)

Kosz naprawy samochodu R. G. (2) w serwisie z użyciem oryginalnych części wynosi 14.355,00 zł. (**kosztorys – k. 4-9**).

Powyższy stan faktyczny w sprawie został ustalony na podstawie bezspornych oświadczeń stron, w tym na okolicznościach przyznanych przez strony, które zgodnie z art. 229 K.p.c. nie wymagają przeprowadzenia dowodów. Wskazać należy, że zarówno zaistnienie zdarzenia, odpowiedzialność pozwanego, wypłata określonej kwoty z tytułu odszkodowania, zakres uszkodzeń pojazdu powoda oraz kosztów zamiennych części nie był między stronami sporny.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej na okoliczność ustalenia uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu marki T. (...) poprzez wskazanie stawki 1 roboczogodziny naprawy pojazdu, okresu naprawy oraz ustalenia stawki wynajmu pojazdu zastępczego jako nie mającą znaczenia dla rozpoznania istoty sprawy.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z treścią przepisu art. 822 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Poza powyższym unormowaniem problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest w przepisach szczególnych, tj. w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Stosownie do przepisu art. 34 ust. 1 tejże ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy).

Zgodnie z treścią art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Definicja szkody sprowadza się do ujemnych dolegliwości powstałych w wyniku czyjegoś bezprawnego działania i - przy szkodzie o charakterze materialnym - dotyczy przede wszystkim uszczerbku powstałego w majątku poszkodowanego.

Stosownie do dyspozycji art. 361 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Przy czym naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono.

Jak natomiast stanowi art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby

przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Z powyższego jednoznacznie wynika, że szkoda sprowadza się do ogółu dolegliwości powstałych w wyniku uszczerplenia majątku poszkodowanego. Co do zasady odpowiedzialność odszkodowawcza spoczywa wówczas na sprawcy powodującego ją zdarzenia.

Z treści przywołanych przepisów wynika więc, że w przypadku objęcia pojazdu sprawcy wypadku umową odpowiedzialności cywilnej, odszkodowanie to powinien wypłacić ubezpieczyciel. Jest to odstępstwo od zasady osobistej odpowiedzialności sprawcy, ograniczone jednak wysokością sumy ubezpieczenia. Wynika ona jednoznacznie z treści art. 415 k.c.

W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował odpowiedzialności z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej ze sprawcą szkody, zakres uszkodzeń pojazdu powoda, ani kosztów zamiennych części użytych do naprawy samochodu. Podnosił jedynie, iż koszty naprawy pojazdu w postaci zastosowania stawki roboczogodzinowej oraz kosztów najmu pojazdu zastępczego są zawyżone.

Należy na wstępie wskazać, że zdaniem Sądu nie jest zasadne kwestionowanie przez pozwanego okresu naprawy i najmu pojazdu zastępczego oraz wnoszenie o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w tym zakresie mając na względzie, iż w niniejszej sprawie powód nie podnosił okoliczności najmu samochodu zastępczego i nie domagał się zapłaty żadnej kwoty tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Ponadto pozwany w sprawie kwestionował jedynie stawkę roboczogodziny zastosowaną przy naprawie wymienionego samochodu jako ponadprzeciętną, odbiegającą od stawek rynkowych, nie kwestionując pozostałych kosztów naprawy. Sąd przyjął, że poszkodowany ma prawo wyboru dowolnej oferty rynkowej będącej w zasięgu ręki. Dłużnik może kwestionować wybór kontrahenta przez poszkodowanego, musiałby jednak wykazać, że poszkodowany zachował się przy tym niełojalnie, doprowadzając – umyślnie lub przez niedbalstwo – do powiększenia szkody. Nie było zatem potrzeby do powoływania biegłego na okoliczność ustalenia średnich stawek roboczogodzin stosowanych przez inne zakłady naprawcze na terenie miasta (...).

Wobec powyższego uznać należało roszczenie powoda za zasadne. Koszty naprawy pojazdu w postaci robocizny po cenie znajdującej się w zaakceptowanym przez klienta cenniku uznać należało za uzasadnione.

Mając na uwadze, że część odszkodowania została już przez pozwanego przyznana na rzecz powoda, dochodzenie kwoty 8.376,67 zł, jako pozostałej części odszkodowania, w ocenie Sądu była w całości uzasadniona.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c.

O kosztach Sądowych orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

W niniejszej sprawie Sąd w całości uwzględnił powództwo wytoczone przez R. G. (2). Dlatego też to pozwany jest tą stroną procesu, która przegrała przedmiotową sprawę, w związku z tym obowiązana jest zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu. Warunkiem zasądzenia od strony przegrywającej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania, który w niniejszej sprawie został spełniony, albowiem wniosek taki został zgłoszony w pozwie. W skład kosztów należnych stronie powodowej wchodzi: wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 1.200 złotych (§ 2 w zw. z § 5 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.), opłata sądowa od pozwu w łącznej wysokości 319,00 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych. Dlatego też Sąd orzekł, że pozwany winien zwrócić powodowi kwotę 1536,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Z przytoczonych wyżej względów Sąd orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.